

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ДВАНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св.муч. Агријан и Натџалија, свети Зер Јаков, њрей. Тишој,
Мш. 19:16-26 (зач. 79); 1 Кор. 15:1-11 (зач. 158).

мишројолий џашкенџски и средњеазијски Владимир (Иким)
НЕДЕЉА 12. ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ – О БОГАТОМ МЛАДИЋУ

*Јер љге је блато ваше, ондје ће би-
ти и срце ваше
(Мш. 6, 21)*

У име Оца и Сина и Светога
Духа!

Драга браћо и сестре!

Пресветло Царство Небеско и свет који у злу лежи – ето нам два супротна пола, између којих се људска душа мучи у животу на земљи. Свемилостиви Господ нас позива на вечно блаженство, на бесмртну радост. Али отац лажи – ђаво – мамцима греховних задовољстава намамљује нас у своје језиво обиталиште. И ми се нагињемо ка греху, као неразумна деца ка отровним бомбонама, лепим на око и слатким на укус, али које су пуне отрова и смрти. Символ, пак, свих пропадљивих светских наслада од давнина је било богатство.

Земаљске ризнице не само да побуђују човека на грех, већ у себи носе нечистоту по себи, слично као што предмети посвећени Богу

у себи имају светост. Сваком православном хришћанину је познато нарочито осећање побожности које се јавља при погледу на древне иконе. Ово се осећање јавља, јер су те иконе намољене, пред њима су се молила поколења наших верујућих предака и чисти пориви њихових душа су се невидљиво утиснули на свете иконе, предајући им нарочиту благодат. Исто тако, на златним украсима и драгом камењу, на листићима са ликом америчког председника или револуционарног вође, утискују се људске нечисте жеље и злочиначки науми, који им преносе тамну демонску силу. „*Новац би шребао да буде само ознака, измишљена да би олакшала размену (гобара), а њосшао је својина, ради које се чак и хришћанска крв њролива*“, каже свети Григорије Богослов. Стицање, жудња за новцем, привезаност за трулежно богатство јесте попут живог блата које гута свакога човека који се нашао у њему.

У ропству ове ниске страсти налазио се и младић који се некада

Епархија је обременена огромним дугом, свештенослужитељи стењу од превеликих оптерећења и таква је ситуација готово свуда. Храмови разрушени, православне парохије сиротују без пастира. Прилози Цркви су најузвишенији облик милостиње, јер се овде милост не указује људским телима, већ душама – у добровољним прилозима саграђени и украшени дом Божији доћи ће људи ради живог општења са оцем Небеским, да приме Његове спасоносне Тајне. Велика је благодарност Цркве својим добротворима. Док год постоји храм Господњи, на свакој служби која се у њему служи, читава заједница узноси молитву за осниваче и обновитеље овога светога Храма а свеплаги Творац слуша мољење верних.

Љубљена у Господу браћо и сестре!

„Није богатство несрећа, већ уздање у њега и пристрасност према њему. Ову мисао можемо протумачити на следећи начин: ко се у шта узда и ка чему је пристрасан, тиме је и богат. Ко се на Бога јединога нада и Њему припада свим срцем својим, тај је Богом и богат. Онај ко се узда у нешто друго изузев Бога и ка томе окреће своје срце, тај је тиме и богат, а не Богом. Одатле произилази: ко није богат Богом, томе нема уласка у царство Божије“, говори свети Теофан Затворник.

Јесмо ли ми богати Богом, браћо и сестре? Не држимо ли своје ризнице у чему другоме? Замислимо се над овим питањем и са-

вест ће нас укорити због лукавства према Господу.

Материјално богатство није само у новцу. Неко је на високом друштвеном положају, има власт и ужива у томе, а не труди се да води живот по Богу. Неко је умно надарен и стеко велико знање, горди се својим расуђивањем и троши га на испразна, а често и штетна занимања. Неко има здравље и телесну лепоту и у томе је његово богатство – све своје снаге он троши на то да би неговао и украсио своје трулежно тело. Неко је предан стомакоугађању, пијанству, пушењу – таквима је богатство у масној храни, у флаши, у никотинском диму. Кавом све смећу, каквој све сујети и не чистоти човек не поклања своје срце, забрављајући на своје најузвишеније предназначење, на своју небеску отаџбину, на Свевидећег Створитеља.

Да би смо постали достојни узвишеног хришћанског звања, потрудимо се да у себи превазиђемо та ниска пристрасића ка временом и устремимо се свом душом ка вечноме, памтећи да су нам и богатство и част и разум и здравље и сам наш живот – даровани од Господа и све то треба да усмеримо на служење Њему, по апостолском завету: „Ако неко говори, нека говори као ријечи Божије; ако неко служи, нека служи као по моћи коју Бог даје; да се у свему слави Бог кроз Исуса Христа, коме је слава и сила у вијекове вијекова.“ (1Пет. 4, 11).

Амин.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

обратио Спаситељу са питањем како да се удостоји вечног живота. Овај је младић стремио побожности, трудио се да испуни Мојсијеве заповести, маштао о Царству Божијем. Али Господ, коме је откривено све што се у људима налази, прозreo је у угнежденог у младићевом срцу

Свевишњег, већ роб свога имања и да се у своме срцу не поклања Оцу Небескоме, већ златном телу. Па зар није млади богаташ био неискрен и притворан, када је тврдио да воли ближњег као себе самог? Није ли ова љубав потреба да се са онима који немају поделе она добра која ти је Господ дари-

Не плаши се борбе и немој бежати од ње. Тамо где нема борбе, нема ни врлине. Тамо где вера и љубав нису искушани, немогуће је бити сигуран да ли оне уопште постоје. Вера и љубав се огледају и откривају у недаћама, то јест, у тешким и озбиљним околностима, како у спољашњим, тако и унутрашњим (за време болести, туге или лишавања).

свeтшi Јован Кронштaтшкi

црва користољубља и рекао: „Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима, и имаћеш благо на небу, иа хајде за мном“ (Мт. 19, 21). И открио се урок који је до тада био непознат и самоме младићу, јер је занемарио ризнице бесмртности ради трулежног богатства, отишао тужан, јер је имао велико имање (Мт. 19, 22).

Није случајно то да је наш Спаситељ Исус Христос, напомињући богатом младићу о неопходности испуњавања Закона Божијег, најпре говорио само о заповестима које се тичу односа са људима: „Не убиј; не учини љубодубу; не укради; не свједочи лажно; поштуј оца и мајер; и љуби ближњег као себе самога.“ (Мт. 19, 18 – 19). Младић је сматрао да све то испуњава, али је заборављао на прве и главне заповести Декалога, које позивају да се служи Једном Богу и да се не праве идоли. Будући испитан од Господа, испоставило се да младић није слуга

вао?

Демон среброљубља – сурови је домаћин, који исушује срце људско, подижући зид између човека и ближњих. И Господ говори: „Нико не може два господара служити; јер или ће једнога мрзети, а другога љубити; или ће се једнога држати, а другога презирати. Не можете служити Богу и мамону“ (Мт. 6, 24).

Жеља за стицањем је постала један од главних грехова нашег времена. Из крајности лажног большевичког „бесребреништва“ друштво покушавају да преведу у другу богопротивну крајност. Штампа и телевизија обраћају се људима који су изгубили духовност са упорним позивом: „Обогаћујте се!“ И они који обратe пажњу на овај зов, ради лаког обогатења понекада су спремни на сваки грех, на сваки преступ. Ова безумна јурњава је привид, ђаволска обмана. Сведоци смо тога како се због губитка вредности новца, средства која су се децени-

јама прикупљала, у тренутку претварају у прах. Упркос томе, у срца људи се усељава страст ка стицању, завист према новокомпонованим богаташима – и они постају робови користољубља, губљују своје бесмртне душе, притом у замену за њих чак ни не добијају земаљско благостање.

Са друге стране, означава ли то да је сваком богатом човеку, индустријалцу или бизнисмену, затворен пут ка спасењу? Да „јешко богашоме ући у Царство небеско“ (Мт. 19, 23), говори Господ, али и додаје „Људима је ово немогуће, а Богу је све могуће“ (Мт. 19, 26). Уз Божију помоћ материјално богатство у рукама побожног човека може да постане средство за стицање вечног живота. Није чак ни реч о онима који великим добротворним делима искупљују грех користољубља, премда и њихова даривања, оплемењена покајањем, Господ прихвата.

Богати су били старозаветни патријарси, међутим Авраам, не само да је био спреман да своја стада, него и сина свога принесе на жртву ради љубави према Господу. Богат је био и праведни Јов, међутим, да ли је губитак богатства поколебао његов неразориви стуб вере? Власт и богатство су поседовали и цар-псалмопојац Давид, равноапостолни цар Константин, благоверни кнежеви руски, а ипак су просијали својом светошћу по свој васељени. Своја срца нису наслађивали земаљским добрима, већ постом и молитвом, љубављу према Господу, док су дарована од Бога богатства користили да би хранили гладне и

одевали наге, служили ближњима и Свевишњем. Тако је руски велможа Шерметев на питање цара Ивана Грознога: „Шта је са твојим имањем?“, одговорио: „рукама сиромаша проследио сам га Оцу Небескоме“.

Поседовање богатства, је велика саблазан, али може постати средство за хришћански подвиг, вероватно један од најтежих. Богат човек, који уз помоћ Господа успе да умртви у себи пристрашће према материјалном богатству ради братољубља и богољубља, као да постаје управник Господњег (имања), усмеравајући на добро ближњих имовину коју му је Господ даривао. Тако и савремени пословни људи, привредници и добротвори могу да постану достојне слуге ближњих и Бога, отаџбине и Цркве, и они се већ пројављују. О када би их само било више!

Колико је око нас потребитих и страдалника! Сваким даном их је све више. Овим људима који су на ивици очајања, нашој браћи и сестрадама, сада и одмах је потребна помоћ у сваком облику који нам је доступан – од милостиње коју дајемо богаљу на улици до организованог добротворног труда. Наше милосрђе неће бити узалудно, веран је Господ, Који је обећао награду чак и за чашу хладне воде, дату ожеднеломе.

До сиромаштва је доведена и сама наша Мајка-Црква. Некад до нас доспеју приче о некаквим богатствима Цркве, али код оних који су упознати са реалним стањем, слични разговори изазивају само жалосну збуњеност.